

метод безпосереднього відсилання.; дублююче шифрування терміну.

Під останнім прийомом у зазначеному ряді маємо на увазі те, що на додачу до первісного терміну та його визначення, такому призначається певний індивідуальний унікальний шифр, що вказується додатково з ним, аби не було необхідності заучувати шифри при їх використанні. Перевагою такого способу виступатиме визначеність та лаконічність, за умови наявності суцільної системи такого шифрування, що дозволить ідентифікувати який саме акт-джерело мається на увазі. Також подібний спосіб ідентифікації дозволить навіть автоматизованим системам вірно використовувати таку термінологію, вірно визначати значення «що мається на увазі», використовуючи таке початково верифіковане посилання.

Література

1. Закон України «Про господарські товариства» від 19 вересня 1991 року // Відомості Верховної Ради України від 03 грудня 1991 року —№ 49, стаття 682.

2. Закон України «Про страхування» від 07 березня 1996 року // Відомості Верховної Ради України від 30 квітня 1996 року —№ 18, стаття 78.

УДК 340.11:342(043.2)

Колодій А.М., д.ю.н., професор, член-кор. НАПрН України,
ДВНЗ Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана, м. Київ, Україна

МЕТОДОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ ОНОВЛЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА УКРАЇНИ

У «Міжнародній поліцейській енциклопедії» зазначається, стосовно методології науки загалом, що «Методологія – це система принципів і способів організації і побудови теоретичної і практичної діяльності, а також вчення про цю систему» [1, с. 354]. Упродовж цього у шеститомній «Юридичній енциклопедії» визначено, що «Методологія юридичної науки – система підходів, методів і способів наукового дослідження, теоретичні засади їх використання при вивченні державно-правових явищ» [2, с. 618-619].

Враховуючи зазначене, доцільно погодитись із загальновідомою думкою, що основу методології юридичної науки складають:

— філософсько-світоглядні підходи (матеріалістичний, ідеалістичний, діалектичний, метафізичний, феноменологічний, герменевтичний, синергетичний, антропологічний, комунікативний підходи тощо);

— загальнонаукові методи, тобто методи, що використовуються у всіх науках (структурний, функціональний, системний, історичний, сходження

від абстрактного до конкретного, формально-логічні методи (аналіз і синтез, індукція і дедукція, визначення понять та їх класифікація і т.д.);

— спеціально-наукові методи, тобто такі, які використовуються у правознавстві але були відпрацьованими іншими суспільствознавчими науками. Це, наприклад, статистичний, конкретно-соціологічний, психологічний, кібернетичний, модельний, експериментальний та інші методи;

— власне-юридичні методи це такі, які виникли і реалізуються у межах виключно юриспруденції. До них можна віднести формально-юридичний, порівняльно-правовий та деякі інші методи [3, с. 25-34].

Переконаний, що для оновлення конституційного права України необхідно використовувати усі вищезазначені підходи, методи та способи. Методологія оновлення конституційного права України має бути множинною, плюралістичною, різнорівневою.

Філософсько-світоглядні підходи мають визначити саму стратегію оновлення конституційного права України, її загальну спрямованість. Зазначені підходи також зумовлюють те, що пріоритетними мають визнаватися заходи спрямовані на удосконалення конституційного ладу, громадянського суспільства, конституційно-правового статусу людини і громадянина, місцевого самоврядування, а не державних органів, хоча зміни, що будуть стосуватися статусу та діяльності державних органів також є надзвичайно важливими.

Використання загальнонаукових, спеціально-наукових, власне-юридичних методів зумовлює положення за якого, для оновлення конституційного права України, вони мають бути спрямованими на:

— формулювання адекватного сучасним реаліям розуміння конституційного права України. З приводу чого необхідно зауважити, що конституційне право України слід розглядати як галузь права та галузь законодавства, як юридичну науку та навчальну дисципліну;

— чітке, наскільки це взагалі можливо, визначення предмету конституційного права України, насамперед, як галузі права та національного законодавства. Предметом конституційного права України, як галузі права, є суспільні відносини, які регулюються та охороняються конституційними нормами та принципами. Структуру предмету конституційного права України, як галузі права, складають: основи конституційного ладу України; основи правового статусу людини і громадянина в Україні; основи народовладдя; основи територіального устрою;

— визнання того факту, що останнє уже давно є не тільки публічною галуззю права. Конституційне право України еволюційно має ставати публічно-приватною галуззю національного права, яка б відтворювала систему національного права загалом та була б її системоутворюючим центром;

— забезпечення розвитку споріднених до нього галузей права, законодавства, юридичних наук та навчальних дисциплін. Маються на увазі муніципальне право України, конституційне-процесуальне право України, конституційне право зарубіжних країн, конституційне-порівняльне право, державне будівництво в Україні і т.д.

Беззаперечно, що оновлення конституційного права України можливе і на підставі інших методологічних підходів, але їх арсенал має бути достатнім та придатним для його удосконалення. Необхідно пам'ятати, що про правильність методології оновлення конституційного права України буде свідчити лише практика впровадження його у суспільне життя.

Література

1. Міжнародна поліцейська енциклопедія: У 10 т. / Відп. ред. Ю. І. Римаренко, Я. Ю. Кондратьєв, В. Я. Тацій, Ю. С. Шемшученко. – К.: Концерн «Видавничий Дім «Ін Юре», 2003. – 1232 с.

2. Юридична енциклопедія: В 6 т. / Редкол.: Ю.С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. – К.: «Укр. енцикл.», 2001. Т. 3: К-М. – 2001. – 792 с.

3. Загальна теорія держави і права [Підручник для студентів юридичних вищих навчальних закладів] / М.В. Цвік, О.В. Петришин, Л.В. Авраменко та ін.; За ред. д-ра юрид. наук, проф., акад. АПрН України М.В. Цвіка, д-ра юрид. наук, проф., акад. АПрН України О.В. Петришина. – Харків: Право, 2009. – 584 с.

УДК 340.11:342.7(043.2)

Колодій О.А., к.ю.н.,
Національна академія внутрішніх справ, м. Київ, Україна

МЕТОДОЛОГІЯ ДОСЛІДЖЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Перед тим як розпочати опрацювання методології дослідження конституційно-правового статусу Українського народу хотілося б зазначити, що переслідуючи мету системного викладення матеріалу, доцільно, спочатку проаналізувати загальне розуміння поняття «методологія», її зміст, сутність, соціальне призначення, а також здійснити найбільш загальну характеристику методів, які використовують у процесі здійснення будь-якого наукового дослідження, у тому числі й власного.

Зокрема, стверджується, що «Методологія – це вчення про правила мислення при створенні науки, проведенні наукових досліджень. Під методологією науки переважно розуміють вчення про науковий метод пізнання або систему наукових принципів, на основі яких ґрунтується дослідження і здійснюється вибір засобів, прийомів і методів пізнання.